

i den forbigangne Tid, som Universitetet, Communitetet, Sorø Academi o. s. v. Det, som jeg ogsaa vil lade det høitærede Things Opmærksomhed hen paa, er, at Staten, saavidt jeg kan skjønne, endnu har det fulbeste Krav paa at faae alle de Indtægter fra Bemmetofte Gods, som gaae ud over det Nødvendige til 21 Bømsruer, og naar man vil blive staaende ved disse 21 Bømsruer, som man nu skal forsørge (En Stemme: Frøkener!) Nei, det hedder i Statuterne „Bømsruer“, og jeg vil ogsaa haabe, at det er rigtigt; men naar man ogsaa vil gaae ud fra, at det Antal, som senere er føjet til, er føjet til ved en kongelig Beslutning, maa man lade det staae, men erkjende, at det, at en kongelig Beslutning har raadet saaledes over Stiftelsen, er et Beviis for, at den har været betragtet som kongelig. Det hedder i de kongelige Statuter: „Dog skal Tallet af samtlige Klosterbømsruer tilligemed Priorinden ingensinde overstige Tallet 21.“ Jeg vil gjøre den høitærede Justitsminister opmærksom paa, at ud over det nærværende Tal af Bømsruer kan Ingen mere komme ind uden ved Lov; dette „ingensinde“ kan ikke staae betydningløst. Det har dengang været meent meget simpelt saaledes, at Kongen ikke vilde indrømme sin Søster for Statens Penge at forsørge mere end 21 adelige Bømsruer, og naar deres Forsørgelse var udredet, var Resten hans af en dobbelt Grund, den ene, fordi han var sin Søsters — ja jeg troer, forresten det var hans Tante — berettigede Arving, og den anden, fordi Indtægten var hjemfalden til Staten som dennes Eiendom. Det er imidlertid forspømt at iagttage dette, og det er lutter Forsømmelser, som man nu gjør til Rettigheder for Stiftelsen, og hvorpaa man bygger hele Retstæren om, at den har Eiendommen. Jeg troer derfor, at det er rettest at lade Loven gaae igjennem og lade Utløsningen finde Sted. Som sagt, have Bønderne havt Uret i at forlange denne Lov, saa lad dem lide derunder; det er imidlertid min Overbeviisning, at dens Betingelser tiltrods for Salgsplanen have stor Fortræffelighed, og at Alt, hvad min ærede Nabo (F. Mourier-Petersen) har sagt om denne, ikke er rigtigt, thi ellers vilde man være kom-

men hurtigere frem og paa en bedre Maade. Det er et almindeligt Onske hos Alle, der have Jæstegods at sælge, at bringe det meest Mulige ud deraf, og derfor er det for Enhver, som har med Sager af denne Natur at gjøre, en høit ubehagelig Tanke at skulle sælge til lavere Priser; men det er Noget, som vi Andre ikke kunne tage Hensyn til.

Formanden: Folkethingsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. A. Hansen: Naar jeg sagde, at det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) vidste, at det ikke hidtil havde været muligt for Bønderne at blive bekendte med Salgsplanen, er dette Udsagn støttet paa, at det ærede Medlem selv i det Udsalg, som i forrige Samling var nedsat, paatog sig at tale til Vedkommende, om ikke Planen kunde meddeles, men at det ærede Medlem ikke udrettede Noget ved denne sin Commission. Naar det ærede Medlem nu siger, at han selv personlig kjender Salgsplanen, kan han dog ingensinde paastaae, at Bestyrelsen følger denne Salgsplan med Hensyn til, hvad den forlanger af Jæsterne, thi han kjender vistnok ikke saanøie, hvad der forlanges af disse derne, og kan derfor ikke have sammenholdt dette med, hvad der efter Salgsplanen skal forlanges. Jæsterne derude kjende, hvad der bliver forlangt af enhver især af dem, men de kjende ikke Salgsplanen, og de kunne derfor heller ikke sammenligne disse to Ting. Det gaar altsaa ikke an, at det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds siger, at der nu sælges efter Salgsplanen, thi det er netop det, man ikke veed. Planen kan see meget human og billig ud; men det er meget muligt, at den ikke følges i Virkeligheden, og det er dette, de Vedkommende ikke kunne overbevise sig om, før de kjende den.

Formanden: Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.